

ISTEN SZÁMÍT RÁD

2016. február 21.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának előben elhangzott szövege belső használatra –

Átadjuk, Uram, a szellemünket, a lelkünket és a testünket a királyság építésére. Halleluja! Jézus nevében. Áldott legyen az Ő szent neve, mindörökkön örökké. Istennek a szent Igéje. Isten számít rád. Ez lesz a mai mondandó, ha három szóban akarnánk összefoglalni. Nézzük meg, mint mond az Ige:

ÉSAIÁS 61,6–7.

6. Titeket pedig az Úr papjainak hívnak, Istenünk szolgálóinak neveznek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek.

7. Gyalázatokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvidenek örökségünkben; ekként két részt örökölnék földjökben, örökké tartó örömlük lesz.

Isten tehát csodálatos *szabadulást ígér* a foglyoknak. Azzal bátorít minket ebben az igerészben, hogy az, amin végig kell mennünk az életben – a gyalázat, ami ér minket, a megcsúfolás, a kárhoztatások és a szidalom –, ami ér minket, ahelyett az Úr valami csodálatosat készít az Ő örökségében. Azt mondja, hogy ezt vegyük a szívünkbe.

Abban a pillanatban, amikor gyalázatok érnek minket, lehet, hogy nem gondoljuk végig, hogy ezeken hitben megyünk végig, de Isten jutalmakat készít nekünk. *Jutalmakat* készít nekünk, hogy ott, ezeken a helyeken hitben *kitartottunk*. Lehet, hogy azért gyaláznak téged, mert ebbe a szektába jársz. Mondták ezt már neked?

Sokaktól hallottam, hogy szektázzák őket, mert elmentek a helyi gyülekezetbe és ott kaptak élő hitet, újjászülettek, meggyógyultak, és most szégyen éri őket ezért. Gyalázat éri őket ezért, és kigúnyolják őket, kirekesztik őket. Mutogatnak rájuk, és még olyanokat is mondanak róluk, amik amúgy nem is igazak.

Isten azt mondja, tudjuk meg, hogy ilyenkor, ezek helyett a szidalmak helyett *örvidendezést* kapunk az örökségünkben. Örvidezni fogunk az örökségünkben, és *két részt örökölnük*. Amúgy csak egy rész örököltél volna. Isten azt mondja, hogy vegyél hozzá egy másikat, *kettős örökséget* ígér neked, ha ezen a helyeken átmész és *kitartasz*.

Hosszútávon, ha vesszük, akkor nyereség ér minket, mert a győzelemben, amikor bemehetünk a királyságba, akkor kettős részt öröklünk, és *örökké tartó örömlük* lesz. Ez azt jelenti, hogy soha véget nem érő, örök.

A földi örömeink, amikor vannak olyan pillanatok vagy időszakok az életünkben, hogy azt mondjuk, hogy most nagyon boldog vagyok, mert ez vagy az történt, ezek mind véget érő

örömök az életben. Isten ellenben azt kínálja nekünk, hogy örökké tartó örömben, soha véget nem érő örömben lesz részünk.

Ha ezt a 61. fejezetet olvasod figyelmesen – ez az egyik legszebb fejezet az Ésaías könyvében –, azt fogod tapasztalni, hogy egy nagyon jó csere áll rendelkezésedre, amikor az Úr azt mondja, hogy add nekem ide, és én adok helyette valami mást! Nézd meg ezt a cserét, hogy mit kínál neked Isten:

ÉSAIÁS 61,1–3. 7.

1. Az Úr Isten Szellem van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömhírt mondjak: elküldött, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a megkötözötteknek megoldást.

2. Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót.

3. Hogy adjak Sion gyászolóinak ékességet a hamu helyett, örömmek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt szellem helyett, hogy megigazultság fáinak neveztessenek, az úr plántáinak, az Ő dicsőségére!

Azt mondja, hogy a foglyoknak *szabadulást* adok. Ha egy *szenvedélybetegség* fogságában vagy, az Úrnál *szabadulás* van. A foglyoknak *szabadulást* hirdet, a megkötözötteknek *megoldást* hirdet. Ha *megkötözöttségben* vagy, hogy nem tudsz megmozdulni benne, úgy érzed, hogy itt nincs kimenekedés, akkor azt mondja az Úr, hogy van rá megoldás. Add nekem, és én előhozom a megoldást! A megkötözötteknek *megoldást* kínál. A gyászolóknak *vigasztalást* kínál.

Ebben a fejezetben van végig, hogy Isten mit kínál. Ha megtalálod vele a közösséget, és *oda tudod adni* neki annak a gyásznak a bűjét, a baját, a könnyeket, akkor a hamu helyett az örömmek palástját, dicsőségnek palástját *kínálja neked*.

A Sion gyászolóihoz szól, amikor azt mondja, hogy *ékességet* adok nektek a hamu helyett. *Örömmek* kenetét a gyász helyett. Nézd meg, hogy milyen csere van az Úrnál! Az Úrnál nagyon megéri a *cserekereskedelem*. Mindaz, ami nekünk rossz, és ami velünk kapcsolatban kivetnivaló és szégyenteljes, odaadhatjuk az Úrnak, és ad helyette...

És miket ad helyette? *Ékességet* ad a hamu helyett. Az ékesség csillogással, *ragyogással* jár. Ha valami teljesen tönkrement az életedben, és már csak por és hamu, kilátástalanság, azt oda tudod adni az Úrnak, és azt mondja, hogy itt van az ékességem helyette. *Dicsőség palástját* ígéri. Elcsüggedtél-e már az életben valaha? Add oda az Úrnak!

Hányan mondtuk, hogy ebből már nem lesz előrehaladás, elcsüggedünk, nem látjuk, hogyan, nem látjuk a mikéntjét. Amikor így elcsüggedünk, azt mondja, a csüggedt szellem helyett a dicsőség palástját adja nekünk. Ez a fejezet írja. Ez egy nagyon felemelő fejezet a Bibliában. A dicsőség palástját adja a csüggedt szellem helyett.

Ha elcsüggedünk, nem kell elkeserednünk. Ha érezzük ezt a csüggedést, oda kell mennünk az Úrhoz, és oda kell adni neki! Uram, elcsüggedtem! Nyugodtan mondd el neki! Amikor az *Úrral beszélgetsz*, akkor nem rossz megvallást tettél. Ő az egyetlen, aki tud neked segíteni. A Vele való őszinteség egy nagyon-nagyon fontos dolog.

Uram, elcsüggedtem, de tudom, hogy nálad van segítség, nálad van megoldás, és szeretném felöltetni a dicsőség palástját, hogy meglássa a világ, hogy élő Jézus Krisztusom

van, hogy innen is kihozott! Hogy arról a helyről is kimentett, hogy megoldást hozott. Hadd lássa meg a világ ezt! – és oda fogja adni neked.

Csak rámutatsz az Igére, hogy ebben a gyönyörű fejezetben ezt is megírtad, Úr Jézus. *Öltsd fel rám* ezt a dicsőség palástját! Így lehet beszélgetni az Úrral, az Ige alapján. Tudod, hogy az Úrnak öröme lesz benne és meg fogja cselekedni. Ő az Igéjét mindig betölti.

Dicsőség palástját ígéri neked, és odaadja neked a csüggedt szellem helyett. Nem jó elcsüggedtnak lenni, nem jó az a hely, amikor az ember el van csüggedve, amikor reménytelenséget lát csak, nem látja a kiutat, nem látja a mikénteket.

Az Úr azt mondja, hogy adok rád egy másik palástot, a dicsőségem palástját adom. Hadd lássa meg a világ ezt a ragyogást, ezt a segítséget, ami csak tőlem van. Igenis van kiút! Van segítség! Van orvoslás! Van gyógyulás! Itt van ez nálam, és rád ölti a dicsőség palástját, és ragyogsz most már. Így folytatja, hogy a gyalázat helyett kettős jutalmat vesztek.

ÉSAIÁS 61,1–3. 7.

7. Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvidenek örökségünkben; ekként két részt örökölnék földjünkben, örökké tartó örömük lesz.

Gyaláztak-e már olyan dolgokért, amit nem is tettél? Ha igen, akkor örvidenzhetsz! Kettős jutalmat fogsz kapni! Nemcsak hogy megjutalmaz az Úr, mert Őt választottad, hanem azért, mert ezeken a helyeken átmentél, *kettős jutalmat* készít neked. Az Úr mindig magasan a fölött osztja az áldásokat, mint ahogy el tudnánk képzelni. Öröme telik benne és Ő kifogyhatatlan.

Nem mondja azt, hogy kifogytam az áldásokból, a másikat meg megáldottam. Nem mond ilyet, hanem azt mondja, hogy van még bőséggel, gyere a trónom elé, megáldalak! Örvidezni fognak. Szidalom ér minket olyan dolgokért, amit nem is tettünk.

Voltunk már így is, ugye? Szidalmaznak. Írd a többi mellé, elfér, és megyek az Úr elé. Az Úrnál van az én igazságom, és a szidalom helyett, azt írja, hogy örvidezni fognak örökségünkben. Tudod-e, hogy van örökség az Úrnál? Soha ne hagyd szem előtt veszni ezt!

Amikor azokon a nehéz helyeken mész át, van örökség. Az Úrnál el van készítve. Ebből *kettős mértéket* fogsz kapni, ha ezeken a nehéz helyeken kitartasz. Két részt örökölnék földjünkben – írja. Nemcsak a jogos részed lesz, hanem *dupláját* adja az Úr, mert *kitartottál*.

Egy ilyen csere az Úrnál – ha valaki most hallja először, hogy Ő ilyen jóságos –, nem *megéri odaállni* az Úr elé minden bajunkkal? Amikor bajok vannak, akkor nem eltávolodni kell Tőle, meg elmaradni a gyülekezetből, meg már nem is imádkozom, az Úr nem is hallgatott meg. Ez nem így van.

Akkor kell odamenni elé, amikor a nagy bajok vannak. El van *készítve a megoldás*, és egy nagyon jó csere van elkészítve. Még ha nagy igazságtalanság ért az életben, akkor is egy csodálatos helycserét kínál, és azt mondja az Úr, hogy ezt add nekem ide, ezt elviszem, és adok helyette neked valami csodálatosat, amint meg van írva!

Örökké tartó öröm lesz a fejedre, amit senki el nem lophat. Nem azért örvidenzel, mert ez történt veled, vagy az történt veled. Azt mondja az Úr, én olyan örömet adok a fejedre, ami tőlem van, az én olajomból. Senki el nem lophatja, és örökön örökké fogsz benne örvidezni, a Jézus nevében. Ez az Ő királyságából van, és ezt senki el nem lophatja.

Örökön örökké benne járhat, csak engem imádj, és rám tekints! – mondja az Úr, és a megoldások előjönnek az életedre, a Jézus nevében. Soha véget nem érő örömet kínál nekünk

az Úr. Ugye, hogy *felemeli* ez a lelkünket, amikor éppen át kell mennünk a mélységekben? A halál árnyékának völgyébe is mehetünk, ott is velünk van. Ezeket kínálja mindig.

Csak tekints rám, add nekem oda, és helyette nézd, mit kapsz! Ez az Ő kegyelme, az Ő jósága. Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek. Szidalom helyett örvendeztek. Gyönyörű helycsere. A siralom helyett örvendeznek örökségükben. Egy valóságos örökség. Ekként két részt örökölnek földjükben.

A szívednek kell *készenléti állapotba* kerülni, amikor ezeket olvasod, hogy ezeket valóban *megcselekszi* az Úr veled. Mert ha abban az elcsüggedt állapotodba maradsz, és nem készíted fel a szívedet, hogy az Ige szerint ennek így kell lenni az életben, akkor nem tudja megcselekedni az Úr, ha nincs *elváró hit*, nincs elváró reménység benned, hogy ez nekem így kell lennie, mert az Úr Igéje mondja.

Az Úr szava ez nekem. Az én helyzetemre. De elváró reménység kell, hogy ébredjen a szívünkben, amikor ezeket hallgatjuk! Az *Úr papjainak* neveznek minket. Van egy része a papok szolgálatának Isten felé. Van egy rész, amit nekünk el kell végeznünk az Úr felé. Az Újszövetség is megerősít ebbe minket.

1PÉTER 2,9.

9. Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.

Választott nemzetség vagytok. Azt jelenti, hogy Isten téged *kiválasztott* valamire. Akkor már nem mondhatod azt, hogy semmit érő vagyok, hogy csak úgy bolyongok az életben. Mert az Úr megtalált, és választott téged. Kiválasztott téged. Választott nemzetség vagy.

Azt mondta, hogy ez a *gyermekem*, ez nekem a királyságban *elrendelt helyen* van. Kiválasztott és *kihívott* téged a sötétségből a világosságra. Választott nemzetség vagy, királyi papság vagy. Azt jelenti, hogy *királyokként* uralkodván, *papi* szolgálatunk van imádatokban, hálaadásokban az Ő oltára előtt. Kiválasztott erre az Úr minket.

Nem lehet szem elől téveszteni ezeket, hanem igenis ott kell lennie előttünk, hogy az Úr *számít ránk* ezekben, hogy *elfoglaljuk* ezeket a helyeket. Királyi papság vagyunk, szent nemzet. Isten tulajdon népe. Isten birtokol minket, így tekint ránk, tulajdona vagyunk. Ez az én népem, ezt nem érintheti az ellenség!

Ez az én gyermekem, az én tulajdonom. *Megfizettem* a váltságot érte. Az én birtokos termőföldem. Az én kincsem, az én *szemem fénye*. Az én népem, az én választottam. Időzni kell ezen, hogy az embernek az *önértékelése* felépülhessen, és ne úgy tekintsünk magunkra, mint ahogy a világ tekint ránk. Csak eldobnak minket, semmi nem érünk.

Megmérnek minket, mi van a bankszámlánkon. Ha mínuszban van, akkor a barátainkat is elveszítettük. Hál' Istennek, Isten nem ilyen, azt mondja, hogy választott nemzetség ő nekem, királyi papság, szent nemzet. Szent vér által tekint rád. Szent nemzete vagy. Isten tulajdon népe vagy, az Ő tulajdona. Ő a tulajdonos Urad. Hozzá tartozol.

Utána így folytatja. Most jön, hogy ezeket mind miért sorolja, és miért tudatja velünk az Ige. Vajon mi célja van velünk Istennek? Mindaz a sok szép, amit elmond rólunk, miről szól mindez? Mert ez lenyűgöző, hogy Isten így tekint ránk, ez *felemelő*.

Magaslatokba felemeli az embert. Utána Isten közöl velünk valamit. Mindez azért, hogy: *Isten tulajdon népe vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.*

Egy *feladat* jön a számodra. Miután Őt ezekben a csodálatos dolgokban megismerted, *hirdetned* kell, hogy Ő él, hogy Ő valóságos, hogy Ő szeret téged, hogy Ő elvégezte, hogy Ő megtisztított, hogy Ő kimenekített. Hirdessétek az Ő hatalmas dolgait! Isten *számít rád* ebben.

Hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket! Arról szólok ma intenzíven, hogy Isten számít rád. Meg fogjuk nézni, hogy mik ezek. Először is számít rád, hogy *bízzál* Benne! *Bízzál Benne* akkor is, amikor még nem látod a kimenekedést egy helyzetben!

El ne dobd a hitedet, el ne dobd a bizodalmadat, *bízzál* Őbenne! Ha azt mondjuk, hogy bízunk Istenben, akkor panaszkodhatunk-e egész nap? Nem, mert a kettő nem egyezik, üti egymást. Nem lehet megtenni, hogy egész nap a bajunkról beszélünk, és közben azt állítjuk, hogy bízunk Istenben, mert valójában akkor valahol elvesztettük útközben a bizodalmunkat, ha csak a gondjainkat látjuk meg a bajainkat.

Bár a problémáinkat tagadnunk sem kell, de mindig azt kell meglátnunk, hogy *Isten fölötté* van, mert odaadtuk Neki ezeket, és Ő munkálkodik rajta. A *hitünk* is rajta van, és Isten megígérte, hogy ezeket a *megoldásokat eljuttatja* hozzánk, ha hitben vagyunk. Micsoda lehetőségeink vannak, naponta bízni Istenben és jókat cselekedni!

Ez két *hatalmas fegyver*, hogy az úton tudjunk maradni. *Bízni* Istenben és *jókat* cselekedni mindazokkal, akik csak az utadba kerülnek. Naponta nagyon sok lehetőség van jókat cselekedni, hatalmas lehetőségeink vannak, hogy *megmutassuk* a másinak, hogy Isten feltétel nélkül szereti. Az Ő szeretetét és irgalmát meg lehet mutatni másoknak.

Egész nap dolgunk van. Azért figyelmeztetek benneteket erre, mert az ember hajlamos arra, hogy a saját dolgaiba, a saját problémáiba, a bajaiba úgy elmerüljön, hogy ne vegye észre azt a lehetőséget, amit Isten küldött neki, hogy hogyan lehet *kijönni* a bajainkból. Úgy, hogy *bízunk* Istenben, és *jót* cselekszünk a másikkal.

Nem veszítjük el a bizodalmunkat, miközben átmegyünk ezeken a mélységes helyeken, és segítünk a másinak. Mert miközben jót teszel a másikkal, *magot vetsz* arra, hogy a te *kimenekedésed* is eljön hozzád. Ha saját helyzetedet nem is tudod orvosolni, de a másinak tudsz segíteni.

Ennek *felhajtóereje* van, amikor jót teszel a másikkal, amikor látod a másinak az örömét, amikor látod, hogy a másikkal tudod éreztetni, megérted, hogy Isten mennyire szereti őt. Felhajtó ereje van. Már nem vagy azon az elcsüggedt helyen, ahol voltál. Feljebb vagy.

Örömben, békességben, Isten szívéhez közelebb vagy, mert kijelentetted azt a jót a másinak, tehát segítettél. Ne feledkezzünk el erről, nagyon apró dolgok lehetnek ezek. A másinak igen sokat jelenthetnek.

Istenről mondjuk, hogy szuverén Isten, amit akar, azt megcselekszi. Ez így is van, amit csak akar, megcselekedhet. Ez nem ment fel minket azonban attól, hogy a *mi részünket* elvégezzük. Sokan ezt a hibát követjük el.

Majd Isten, ha akarja, megcselekszi. Ez igaz, de Isten *elvárja tőled*, hogy azokat, amiket te magad meg tudsz tenni, azokat elvégezzed, s amikor eljutottál arra a helyre, hogy itt már

nincs tovább a saját erőmből, akkor jön Isten, és megcselekszi azt, amit te nem tudnál. Ezért természetfeletti az Ő segítsége.

Ezért természeti fölött. Isten tehát igenis elvárja, hogy mi a saját *részünket elvégezzük* a hitünk útján. Bízunk benne, és a másikkal jól cselekedjünk. Ez két nagyon fontos pont, hogy felhajtó erőt kapjon az életünk.

Apró dolgokban, például imádkozzunk másikért. Az én helyzetem, ha nem is mozdul, de attól még igenis fogok imádkozni a másikért. Őt látom a kimenekedésében, az hatalmas örömet fog hozni nekem.

Nemcsak a mi gondunk létezik a trón előtt. Létezik a másiké is. Lássuk meg ezeket, hol van a helyünk benne, hol tudunk segíteni! Nagyon fontos dolog, hogy ne szűküljön be a látókörünk csak arra, hogy én milyen mélységekben, milyen nehézségekben vagyok jelenleg. Így hamarabb fogunk kijönni belőle.

Amit mi magunk meg tudunk tenni egy helyzetben, azt Isten elvárja tőlünk, hogy azt megtegyük, ne tétlenkedjünk. Ne várjuk, hogy majd Isten, ha akarja, megcselekszi azt! Mert Isten ugyanis arra hívott el minket, hogy *munkatársak* legyünk. Valami lenyűgöző igazság, de ezt írja a Bibliában.

1KORINTHUS 1,9.

9. Hú az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.

Van egy *elhívásunk* tehát. Mondhatja valaki, hogy neki nincs semmilyen elhívása. Akkor most kérlek szépen, hogy ezt fogadd a szívedbe! Isten azt mondja, hogy van egy elhívásod. Az Ő Fiával, a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal *közösségben* legyetek. Egy közösségre van elhívásunk. Az Úr Jézus Krisztussal való közösségre hívott el minket.

Mondd, kérlek, hogy *közösség*! A közösség az egy nagyon-nagyon *nagy kincs* ebben a királyságban, ugyanis vannak dolgok, amiket az Úr nélküled nem fog elvégezni. A közösség azt jelenti, hogy számít rád az Úr. Akkor fognak *előrébb lendülni* a dolgaid, hogyha ebben a közösségben a saját *részedet elvégezted*.

Ma sokan fognak választ kapni arra, hogy miért nem lendült még meg a helyzetük a mélypontról. Miért nem lendült meg az a helyzet. Miért nem haladtak előre a dolgok. Közösségre vagyunk elhívva, és úgy kezd, hogy hú az Isten. Istennek ez a *hűséges volta*.

Isten igenis számít rád, és garantálja, hogy Ő hűséges lesz. Ez a hűség egy nagyon csodálatos dolog Isten országában! Őbenne nem fogsz csalódni. Úgy írja, hogy örök tanácsai hűség és igazság. Minden *tanácsát* ebből a hűségből meríti. Ő hűséges. Soha nem fogsz benne csalódni. Soha az életben!

Nemcsak nézők vagyunk ebben a királyságban. Bemegyünk egy nézőtérre, és ott drukkolunk, hogyan alakul majd a meccs. Füttyülünk, meg tapsolunk, meg kiabálunk, meg zászlókat lobogtatunk. De akkor is csak passzív résztvevői vagyunk, nem veszünk részt a meccsben, hogy hogyan alakul a kimenetele. Nézők vagyunk csak.

Na, most ez a királyságban nem szabad, hogy így legyen, hogy csak nézelődünk. Bejövünk és nézelődünk, hogyan bírja még a másik, áll-e még a másik? Mikor fog összeroskadni? Tapsolunk az ördögnek. Nem szabad ilyeneket tenni a szívünkben!

Részt kell venni! *Aktív hitet* kaptunk, hogy használhassuk a hitünket *mások* előrehaladásában, és a *saját* dolgainkban is. De minél gyakrabban fogod a hitedet elővenni egy helyzetben, megmérettetni, és kijelenteni a hitedet, hogy kihirdeted, ennek így kell lennie, mert az Ige így írja, a hited *erősödni* fog.

A hitedet *aktívan használtad* az Úr erősségében, mert egy *közösségre* hívott el téged. Munkatársa vagy az Úrnak. Képzeld el, ezt írja! Munkatársa! A mindenható Teremtő Istennek a *munkatársa* lenni! Igenis vagyunk valakik a királyságban.

Mondhatod, hogy Isten munkatársa vagyok. Van munkahelyed? Igen, Isten munkatársa vagyok. Isten elvár tőlünk dolgokat. *Aktív résztvevői* legyünk helyzeteknek, hogy a *hitünket* ott tudjuk *bevetni* abban a helyzetben, hogy megmozduljanak azok a körülmények.

Nincs reménytelen helyzet Istennél. Ez abszolút meg fogja határozni, hogyan alakulnak a dolgok az életünkben, hogy ráébredünk erre a közösségre, és valóban munkatársai leszünk Istennek. Aktív résztvevői, aktív munkatársai.

Sokan a ló túloldalára esnek, és azt mondják, hogy akkor majd elvégzem Isten helyett. Ezt tette Ábrahám és Sára is, amikor előhozták Izmaelt. Isten megígérte nekik, hogy magot ad nekik, hitből való mag lesz, de nem jött a mag, és álltak az ígéreten mindaddig, amíg azt mondták, hogy van egy „jó ötletünk”.

Isten késlekedik, és valószínűleg szüksége lesz segítségre, és kitaláltak egy jó megoldást, így megszületett Izmael. De megitták a levét, és a mai napig issza a világ a levét ennek. *Késleltették* Istennek az *időzítését*, hogy Ő elő tudja hozni azt a magot, akit hitből ígért meg, Izsákot. Késleltetésbe kerültek.

Próbálunk olyan dolgokat tenni, ami nem a hitbéli meggyőződésünkéből van, csak azt gondoljuk, hogy Istennek szüksége lenne egy kis segítségre. Segítsünk be Istennek: miért nem jön, amiben hiszek, miért nem látom már?

Isten nem ilyen munkatársakat keres magának. Ebbe a hibába nem szabad beleesni. Nagyon figyelni kell a Szent Szellemnek a vezetésére. Mit kíván tőlünk, amikor azt írja, hogy munkatársai vagyunk?

Taníttja a Biblia, hogy imádkozzunk, és a gondjainkat *Őreá vessük*. Ez egy csodálatos kegyelem, gondok nélkül, tudván azt, hogy minden az Ő vállára került. Az egy fantasztikus dolog. Jó kezekbe került, mert Ő nem felejtkezik el róla, hogy azt az imát elmondtad, és már nem a te válladat nyomja, hanem az Ő vállán van, és Ő elrendezi.

Ez viszont, hogy *minden gondotokat* Őreá vessétek, ez nem mentesít minket a felelősségeinktől. Van egy *köteles részünk*, amit nem lehet az Ő vállára vetni a gondjainkkal együtt. Azt mondd, hogy mindent Őreá vettem, a gondjaimat meg a felelősségeimet is. Amit tennem kellene, azt is Őreá vettem, majd Ő megcselekszi. Nem így van ez, mert munkatársak vagyunk.

Amikor *imádkozunk* valamiért, akkor el kell mondani azt az imát is, hogy Uram, mutasd meg nekem, hogy *mi a részem* ebben, hogy ez végbemenjen! Mit akarsz, hogy én cselekedjek ebben? Mert biztos, hogy van benne egy részem, hogy az *megmozduljon*, hogy az előbbre kerüljön. Mi a részem benne? Az én részemet nem lehet az Úr vállára vetni, az az én felelősségem ebben a dologban. Az Úr azt meg fogja mutatni, hogyha imádkozol, ki fogja jelteni azt, és amikor ezt meglátod, akkor vagy előbbre.

Vagy azt az imát kell esetleg elmondani, hogy: Uram, elmondtam az imát, és a Te válladra került ez a gond. Ám ha esetleg van valami, amit nem jól teszek ebben az ügyben, és *nem akarod*, hogy azt én tegyem – útban vagyok vele, *akadályozom*, hogy előjőjön, mert én valamit ott testből teszek, így *késleltetésbe* helyezem azt, hogy az tudjál cselekedni –, akkor azt is mutasd meg nekem!

Tehát látjátok, egy *együttműködésre* van szükség az Úrral, szinte a legapróbb részletekig, mindenben, amit teszünk. A Szent Szellem eligazít minket, kiigazít minket, elvezet minket ezekre a dolgokra, hogy *jó munkatársak* lehessünk.

Ne olyan munkatársak legyünk, akibe a főnök mindig csak belebotlik. Mindig ott van, ahol nem kellene, azt teszi, amit nem kellene, amihez hozzányúl, azt elrontja. Az ilyen munkatársak nem épülésre vannak a munkahelyen. Azok láb alatt vannak, úgy szokták mondani. Az ilyenek nem segítség az Úrnak.

Ez a közösség, amire az Úr minket elhívott, hogy résztársai lehessünk az Ő munkájának úgy, hogy abból győzelmek legyenek. Azért, hogy mondhassuk, hogy igen, az Úr ezt általam elvégezte. Övé minden dicsőség, egy kicsi részem nekem is van benne, mert nem ügyetlenkedtem el a dolgot, hanem igenis ott voltam azon a helyen ahol lenni kellett. Azt tettem, amit mutatott, és megtettem és azt szóltam, amit kellett. Harcoltam a hitnek a szép harcát, és itt a győzelem! Munkatársa vagyok az Úrnak ebben.

A jó felállás, amit az Úr kínál nekünk, *Ő megy elöl*, Ő elvezet, szelíden vezet. Mi pedig meghalljuk, és Ővele *együtt végezzük* a dolgainkat. Résztársak vagyunk így a munkában. Gyönyörű hely ez.

Ezért nagyon fontos megtanulni a Szent Szellemnek ezt a szelíd, *belső hangját*, hogy mikor mit kell tennünk, és hogyan kell, hogy minél több győzelemre beviessen minket. Minél több megoldást megláthassunk, amiket Ő elkészített. Nagyon fontos, hogy *jó munkatársak* legyünk, hogy ez a *közösség* pontosan és jól működjön a drága Szent Szellemmel, köztünk és a Szent Szellem között.

Engedjete meg egy példát a Nehémiás könyvéből. Ez egy gyönyörű és rövid könyvecske az Ószövetségben, ahol Nehémiás próféta a szívére kapja, hogy a *templom* falát újra fel kell építeni. A babilóniai időkben, amikor jött az ellenség, Nabukonodozor király felégette az egész várost, lerombolta a kőfalakat, a kapukat. Semmi nem maradt a városból, és elvitte a zsidókat.

Nehémiás próféta egy tervet kap a szívére az Úrtól, hogy mi van a szent várossal, hogy van annak a sorsa, és miként lesz annak a felépítése. A király elé viszi ezt a kérését. És Istennek a fölötte nyugvó jó kegyelméből – ezt mindig hozzáteszi Nehémiás – a király mindig kedvező választ ad neki.

Megengedi, hogy visszamenjen Jeruzsálembe, sőt azt is megteszi, hogy ad faanyagot és embereket hozzá. Megengedi, hogy elmenjen és *fölépítse* a lerombolt falakat, fölépítse a kapukat Istennek rajta nyugvó jó kegyelméből.

Számtalan helyen lehet olvasni, hogy Nehémiás mindig hozzáteszi, hogy Istennek rajtam nyugvó jó kegyelméből a király *kedvező választ* adott nekem. Ma is így van, Istennek a rajtunk nyugvó jó kegyelméből megy előre az életünk. Ennek a jó kegyelemnek rajtunk kell nyugodnia, és így megy előre az életünkben mindaz, amit Isten el akar végezni az Ő jó kegyelméből.

Tudd meg azt, hogyha egyszer az életedet arra adod, hogy valamit felépítsél, hogy valamit jobbá tegyél, *helyrehoz*d azt, amit az ellenség lepusztított, akkor lesznek mindig *ellendrukkerek*, ahogy itt is voltak. Lesznek, akik csúfolódni kezdenek, lesznek, akik gúnyolódni kezdenek, lesznek, akik azt mondják, hogy hozzá se fogj, mert nem megy neked.

Ez természetes, mert ez az ellenségnek a természete. Ez az ő hozzáállása. De az nem azt jelenti, hogy te feladod, és azt mondd, hogy akkor ez úgysem fog menni nekem. Nézzük ezt a példát az Írásokból:

NEHÉMIÁS 4,1–3. 9.

1. Lőn pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat;

Az ellenségnek ez az első reakciója, hogy *haragra gerjed*. Mert hogy mit képzelsz te magadról, *mész hirdetni* az Evangéliumot! És ki fog tervelni [akadályozó] dolgokat. Készülj fel erre, ez alapállása az ellenségnek!

2. És szóla az ő atyjafiai és a samariai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajon megengedik-e ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégték?!

A zsidók csak annyit tettek, hogy amit lepusztítottak, megpróbálták felépíteni Isten dicsőségére. Látod, hogy az ellenség hogyan *fél* attól, hogy te felemeled a kezéd Istenhez és elkezded Őt dicsérni, imádni? Ki nem állhatja. De téged az nem tarthat vissza.

Igenis fogunk áldozni Istennek akkor is, amikor a kőfalak le vannak rombolva. Akkor, amikor porrá lett minden az életedben, akkor is áldozni fogsz Istennek, akkor is fel fogod emelni a kezedet, akárhogy toporog az ellenség, hogy ezt ne tedd. Nézd meg ezt a gúnyolódást: hozzákezdtek, de vajon jutnak-e valamire?

3. Az ammonita Tóbiás pedig mellette állván, mondá: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát.

Ez az *ellenség hangja*, hogy úgy sem fog az neked sikerülni. Ha még egy követ felteszel, és a másikat rá, az első róka széttapossa. Úgysem marad az meg, nem érdemes hozzáfogni. Hallod-e az ellenségnek a hangját az életedben, amikor valamit kitűzöl célul, hogy micsoda ellendrukkerek vannak? És milyen hangok? És milyen ellenvetések? Mennyire vissza tudná fogni ez az embert, ha erre tekintene.

Azonban Nehémiás és az építők nem ezt tették. Továbbra is Istenre hallgattak, mert Istennek a hívó szavát hallották meg, hogy fel kell építeni azokat a falakat, fel kell építeni a városnak a kapuit. Továbbra is *csak Istenre tekintettek*, és építették a falat. Az ellenség továbbra is fenyegetőzött, habár épült a fal. A 9-es versben óriási tanulság van.

9. De mi imádkozánk a mi Istenünkhöz, és állítánk ellenük őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlük.

Folytonos imádságban vannak, miközben építették a falat. Az egyik rész, hogy imádkoztak: Uram, segíts minket, Uram, védelmezz meg minket! Add, hogy ezek a falak tényleg felépüljenek! És állítottak ellenük őrséget, mivelhogy az ellenség jelen volt és a tervei nem voltak titokban.

Vagyis úgy építkeztek, hogy az egyik kezükben a kard volt, a másik kezükben hordták a téglákat, a köveket, és így építkeztek. Készen álltak bármelyik percben, hogy megmérgettenek, ha kell, megvédik a falakat, megvédik a munkájukat, de közben építettek.

Ez a hozzáállás nagyon fontos az életünkben, hogy az egyik kezünkben ott legyen a *Szellem kardja*, hogy igenis készen legyünk, hiszen *a tolvaj nem egyébert jön*. Bármelyik küldöttjével jöhet. Mit akar? Hogy lopjon, öljön, pusztítson.

Az ordító oroszlán szertejár, keresve kit nyeljen el, miközben te építed Isten királyságát, építed a falakat, keresed a jót, hogy Uram mit tegyek, mit szeretnél, hol a helyem. Lesznek ilyen helyek, ahol az ellenség megtámad. És nézd meg, hogy legtöbbször kiket használ!

Megtámadja a munkát, a dicsőséges munkát. Egyik kezükben a kard volt, és a másik kezükkel építették a falakat. Kiváló példa erre, hogy azt mondtuk, hogy imádkoztunk, és most elmegyünk aludni, most már minden az Úron van. Hát nem így van!

Józanok legyetek, *éberek* legyetek, örökjetekek! Elmondtad az *imádat*, ám utána van még egy-két dolog, amit el kell *végezned*. Jó munkatársa legyél Istennek, ne téveszd el, hogy *mikor*, *hol* kell lenned, és örökj az ellenség felett! Egyik kezeden a kardnak kell lenni, és a másik keziddel építed a falakat.

Tökéletes példa, hogy Nehemiásék végül is felépítették a falakat, dicsőségesen. Ki kell jelentened, hogy a *szent vér oltalma* van felettem, az ördög nem nyelhet el, akármennyire keresi, kit nyeljen el! Állandóan *ki kell jelentened* az Igét: a *szent vér oltalma* van felettem, az ördög nem nyelhet el! Jelentsd ki, amikor keresi, kit nyeljen el, és éppen rád van vágyódása!

Szó nincs róla, engem nem nyelhet el az ellenség! Nagyon fontos, hogy itt ezt ki kell jelentened. Van egy helyzet és leselkedik, keresi, kit nyeljen el, és éppen rád vágyódik. Engem az ördög *nem nyelhet el*! Miért? Mert a *szent vér* van felettem.

Miközben *építed* a falakat, a másik kezeden ott kell, hogy legyen ez az oltalom, *védelem*. Ezt ki kell jelentened rendszeresen! A *szent vér oltalmában* kell élned, lüktetned, szólnod, járnod! A *szent vér védelme* ott kell legyen az életeden! Ki kell jelentened!

Isten, aki mindenre képes és mindenható, elvárja a *közreműködésünket* a falak építéséhez, hogy a sikerhez kell az *éberségünk*, kell a *készségünk*, hogy Uram, kész vagyok, ha szólsz, én megyek, csak meghalljam. Készenlétben lévő a szívünk, hogyha az Úr szól, akkor én azt *meghallom*. Az Úr számít ránk ebben.

Ha Nehemiás ott letette volna a lantot, hogy imádkozik a falak felépítéséért, de semmit nem tesz ennek érdekében, akkor a mai napig nem lettek volna felépítve újra a falak. Istennek máshoz kellett volna folyamodnia.

Tehát csak az, hogy imádkozunk, és jaj, már imádkoztunk ezért, ez nem elegendő, ezt akarom mondani ezzel. Megvan a helyünk, megvan a részünk, amit *tennünk kell*. És igenis *számít ránk* Isten. Nagyon fontos a *közreműködésünk* a közösségben, a mi részünk, amit nekünk el kell végezni.

Tudni kell, hogy *meddig* van a mi részünk, és annál tovább ne menjünk, mert elronthatunk egy csomó mindent vele. Ez a közösség, ez egy nagyon fontos isteni ajándék. Együtt épül a királyság úgy, hogy Isten számít rád. Együtt épülnek a falak, úgy, hogy Isten számít rád, *közreműködésedre* számít ebben.

Nézzük ezt meg az Újszövetségben, Jézusnak egy csodálatos példája, amikor Lázárt hozza elő a sírból. Lázár feltámasztásánál kimagasló példáját látjuk ennek, hogy bár Isten a csodatévő, és Isten, aki a természetfeletti megcselekszi, számít ránk, hogy a mi részünket elvégezzük. És ébredjünk rá arra, hogyha nem mozdul az életünk, mi az, amit nekünk meg kell *tennünk* egy bizonyos szituációban, hogy az Isten ereje, a természetfeletti *előjöhessen*.

A János evangélium 11. fejezetében egy nagyon kedves rész, amikor Jézus meghallja, hogy Lázár beteg és a halálán van. Közeli kapcsolatban volt ez a család – Mária, Márta és Lázár – Jézussal. Azt vártuk volna, hogy azonnal felkel Jézus és szalad, hogy Lázárra rátegye a kezét és meggyógyítsa, de Jézus nem indult.

Jézus megkapta a hírt, hogy Lázár beteg, de csak várakozott. Azután megkapta a halál-hírt, hogy Lázár meghalt, és Jézus még mindig nem indult. Elteltek napok, amíg beteg volt, és aztán eltelnek napok, amikor már a sírboltban van. S amikor Jézus odaérkezik a sírhoz, akkor Lázár már negyednapos halott. Vagyis, mintha Jézus nem sietett volna, úgy tűnik.

De tudjuk, hogy Isten soha nem késik egy helyzetben. Ő pontosan tudja, hogy miért tette ebben az esetben ezt. Miért nem gyógyította meg Lázárt az első hírre? Vannak helyzetek, amikor Isten a *várakozásával*, úgymond abban „utazik”, hogy a végére teljesen Övé lehessen a *dicsőség*. A negyednapos Lázárt már senki nem tudja kihozni a sírból, csak Jézus maga.

Tehát Jézus nem indult, várt, napokat várt, azután mikor Lázár meghalt, megint várakozott, nem indult. Addig érlelődött a helyzet, amíg világossá vált, hogy itt most már csak Isten tud segíteni. Voltunk-e ilyen helyen az életünkben? Itt most már csak Isten tud segíteni! Isten nagyon szereti ezeket a helyzeteket, amikor *odaadjuk* Neki. Amikor ki tud jönni az Ő dicsősége tisztán.

Ez csak az Ő *dicsősége* lehet, itt már nincs emberi segítség. Ez történt. És hogy mennyire *együtt érez* Jézus szíve az emberrel! Ezek a kedvenc soraim, amikor Jézus látja, hogy sír Mária, és sírnak a vele jött zsidók.

JÁNOS 11,33–40.

33. Jézus azért, amint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, megrendült szellemében és igen megindula.

Bár tudta, hogy Lázár halott, de mégis – akik körülállták a sírásukkal, a gyászukkal, a kétségbeesésükkel, hogy Jézus, miért nem előbb jöttél –, ahogy körbevették Jézust, ami az ő szívükön volt, Jézusnak megindult a szíve attól. Ez ugyanúgy van veled is.

Ami a *te szívedben* van, az igenis *megindítja* a mi hűséges Főpapunkat. Nem egy közömbös Főpapunk van. Jézus megrendült szellemében és igen megindult. Mondd nekem, hogy igen megindult! Ilyen az Ő szíve, Ő igenis megindul, és nagyon meg tud indulni az Ő szíve a te helyzeted felett. Nem közömbös a mi Főpapunk.

34. És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának, néki: Uram, jer és lásd meg!

35. Könnyekre fakadt Jézus.

Látod-e, hogy az Ő szíve mennyire *együtt dobog* a tiéddel? Mennyire nem mindegy neki, hogy mit érzel a szívedben? Tudtad-e, hogy ilyen együtt érző Jézusod van? Mert ez a szeretet maga. Ilyen a szeretet. Nem mindegy neki, hogy mi van a szívedben, milyen keserűség, milyen nyomorúság, milyen bánat, vagy milyen visszautasítás van ott a szívedben. Nem mindegy neki. A te könnyeidet Ő is elsírja. Együtt sír veled.

JÁNOS 11,33–40.

36. Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt!

Igazából nem Lázár miatt sírt Jézus, mert tudta, hogy fel fogja támasztani. Azok indították meg a szívét, akik ott sírtak, mert tudta, hogy mennyire szerették. Hogy azoknak milyen bánatuk volt, az indította meg Jézus szívét. Itt megint meghalljuk azokat, akiknek van bölcsességük, amit emberi erőből tesznek hozzá, gúnyolódnak.

37. Némelyek pedig mondának közülük: Nem megtehetette volna Ő, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?

Persze, hogy Jézus mindent megtehet, de nem erről szólt ez a történet. Ilyen megjegyzések ma is vannak a hitéletünkben, amikor könnyeink vannak. Mindig lesznek, akik beszélnek, hogy mi lehetett volna, meg mi nem lehetett volna. Nem kell foglalkozni vele, menj tovább, őrizd a hitedet, és *csak Jézusra* tekints!

38. Jézus pedig újra felindulva magában, odamegy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg volt, és kő feküvék rajta.

Látod, mi hajtja a drága Jézusunk szívét, hogy cselekszik? A *szeretet*. Felindult a szívében. Azok a könnyek nem voltak neki semlegesek, amik Márta, Mária és az ott gyászolók szemében voltak. Jézus felindult rajta. Nézd meg, hogy hangsúlyozza az Ige ezt! Ez nem mindegy Jézusnak, hogy a te szíved hogy van. Ez nem mindegy. Ő nem egy közömbös Jézus.

A helyzet tehát így áll: bent van Lázár a sírboltban, kő van odahengerítve a sírbolthoz, negyednapos halott. Jézus tudja, hogy mit fog tenni, egyértelműen el van szánva a szívében, hogy előhossa Lázárt, és mégis ez hatalmas természetfeletti csoda, amit most tenni fog. Nézzétek meg, mit mond az ott lévőeknek:

39. Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki az elhunynak nőtestvére, Márta: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos.

Kíváncsi volt, hogy mi van a szívükben ezzel kapcsolatban. Hiszitek-e azt a csodát? Az volt a válasz, hogy Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos, hát miért vegyem el a követ? Látjátok, hogy mennyire *nem volt munkatársa* annak a csodának, amit Jézus akart munkálni? Nem volt munkatársa abban, amit Jézus a szívében elszánt, hogy megteszi, hogy kihívja őt abból a sírboltból.

40. Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?

Vagyis csak hit kell hozzá, mondta nekik Jézus. *Hited* legyen, és *gurítsd el* azt a követ. Ugyanígy van a mi életünkben. Istennek a természetfeletti *készenlétben* van, de van ott egy kő, ami *akadályozza* azt, hogy az a természetfeletti megnyilvánulhasson. És ezt *neked* kell elgörgetni az útból, azt Jézus nem fogja megtenni helyetted.

Ugyanennyi erővel Jézus a követ is elvehette volna az útból, hiszen a tengert is lecsendesítette. Mindenre képes lett volna. Megadhatta volna azt a jelenetet, hogy a kő magától elgurul, és Lázár kijön. De nem így választotta. Neked is *tenned* kell valamit, hogy az a csoda előjöjjön az életedben. Ez Jézus szíve. Hiszed-e azt a csodát? Odamész-e a sírbolthoz és elhengeríted-e azt a követ?

És akkor tudott Lázár előjönni. Akkor szólt Jézus, hogy na, most, *Lázár, gyere elő!* Tudod-e, hogy az életedben ez a *kő* lehet a meg nem bocsátás, a mások vádolása, kárhoztatása, a

múltból egy emlék, amitől nem tudsz szabadulni, mert még mindig ott van, és nem tud a csoda előjönni.

Valami kő, ami ott van, attól a természetfeletti nem tud megnyilvánulni az életedben. Ilyen egyszerű dolgok szoktak lenni. De azt a követ neked kell elhengerítened az útból. Neked kell *elvégezni*, és akkor tud a természetfeletti *működésbe* lépni. És íme, Lázár előszólította, és ő előjött a sírból.

Akárhány napos holt volt, előjött volna, ha Jézus hívja, sőt, ha nem mondja a nevét, akkor az egész sereg a sírboltból előjön, akik ott feküdtek a környéken. Mert Jézus volt a feltámadás és az élet. Hatalma volt, és a mai napon is van az élet és a halál felett. Akit előszólít, azok előlépnek. És név szerint mondta, hogy Lázár, jöjj ki, és akkor Lázár kijött. De, hogy *munkatársai* vagyunk Istennek, látod-e? Azt a követ el kellett hengeríteni az útból.

A *természetfeletti* akkor tud előjönni az életünkben, hogyha a *mi részünket*, azt a természetit, amit az ember a saját erejéből el tud végezni, Isten elvárja, hogy azt megtegyük. Addig a *csoda* nem fog előjönni az életünkben. Ez Isten természete, és így látja ma is a helyzeteinket. Minden csodára készen áll, hogy elvégezze.

Nála a csodák a természetes világ, hiszen Ő a természetfeletti Isten. Az, hogy Ő természetfelettiakat tesz, az Nála a természetes. Nekünk furcsa, mert nem adta a mi hatalmunkba, csak kiöntötte a cserépedényekbe ezt az erejét, de elvárja, hogy a *mi részünket* mi magunk elvégezzük.

Vagyis közreműködést vár tőlünk. A *hitünk közreműködését*. Hiszed-e, hogy kijön Lázár? Ha, igen, akkor gördítsd el a követ! A hitünk közreműködését várja. Ha a hitünk *nem tudja elfogadni* azt a csodát, akkor az a csoda nem fog előjönni.

Felelősséggel tartozunk tehát, hogy Istennek a természetfeletti munkái *elő tudjanak jönni* az életünkben. Szabad akaratot adott nekünk, és ebből a szabad akaratból kell, hogy válasszuk az *Ő akaratát* az életünkre. Az a legjobb nekünk. Mehetünk más irányba is. De abból a szabad akaratból, amit Ő adott neked, abból kell választanod az *Ő akaratát*. És akkor jönnek elő ezek a csodák, az *Ő áldásai*, az *Ő természetfeletti*je.

A Máté evangéliumban van egy rész, ami a keresztyéknél az egyik olyan terület, amit sokszor úgy magyarázzák, hogy milyen példázattal jött itt Jézus. A tíz szűz, ötnek volt olaj a lámpásában, ötnek pedig nem volt. Mi is az, ami nekünk ebből tanulság? Sok keresztyén úgy gondolja, hogy itt Jézus arról példázott, hogy az a másik öt, akinek nem volt olaj a lámpásában, az nem megy be az Úrhoz. Az üdvösségét elvesztette, vagy nem volt.

Én nem ebben akarom most nektek a tanulságot bemutatni, hanem abban, hogy legyünk *készenlétben*. Legyen mindig olaj a lámpásunkban! Ne a másokra várjunk, hogyha helyzet van, adj egy kis olajat, imádkozz értem! Persze, hogy imádkozunk. A hűséges imakörösök éjjel-nappal imádkoznak. De te magad legyél készenlétben, hogy amikor helyzet van, legyen olaj a lámpásodban! Oda tudj menni, és el tudd mondani azt az imát, ha jön a vőlegény.

Igenis kell, hogy készenlétben legyünk. És ez az *olaj* a lámpásunkban, ez a Szent Szellemnek a *jelenléte*. A Szent Szellemnek a *közösségből* fakadó közlések, vezetések, világosság. A lámpásban az olaj világosságot hoz. Világosság az utunkra az, hogy tudjuk, hogy mit kell tennünk abban a helyzetben.

A példázatot olvastátok mindannyian, én most nem olvasom végig. A Máté evangélium 25. fejezetében, az 1-12. versekben olvasható. Mondjon ez nektek valamit, hogyha nincs elég olaj a lámpásokban, jelentse ki a Szent Szellem, hogy *mit* kell tennetek, hogy *olajozottan* menjen! Hogy megtaláljátok, hogy ebben a munkatársi viszonyban mi a dolgokat, mi a részletek, amit el kell végezni, hogy ez a természetfeletti meg tudjon jelenni a mindennapi életetekben.

Azt mondjuk, hogy építjük a gyülekezetet. Nagyon tévesen mondjuk. A Zsoltárok 127,1 azt mondja, hogyha az *Úr* nem építi a házat, hiába dolgoznak annak építői. Vagyis, éjjel-nappal munkálkodhatsz teljes erővel, ha nincs ott az *Úr* azon a munkán, akkor megfeszülhatsz, megszakadhatsz, nem fog menni.

Hiába dolgoznak azon annak építői, ha az *Úr* nem építi a házat. Vagyis, el kell vennünk azt az *Úrtól*. Uram, *hol* kezdjem az építkezést, *hol* tegyem, *miként* tegyem, az apró részletekig. Amikor megragadtad, hogy az *Úr* hol akarja építeni azt a házat, és felvesz az *Ő* szőlőskertjébe munkásnak és együtt építitek a házat, akkor jól fog menni az építés. Virágzó lesz az a gyülekezet.

Lesznek ott üdvösségek, gyógyulások, szabadulások. Hatalmas felvirágzás lesz. De az *Úr* kell, hogy építse, te pedig munkatársa vagy, és meg kell *hallanod*, hogy mi a részed abban, hogy a *helyeden* vagy-e.

A Máté evangélium 16,18-as versben ugyanezt mondja Jézus, hogy ezen a kösziklán, ami a kijelentés. Kérdezte Jézus, hogy kinek mondanak az emberek? Péter kapta meg ezt a *kijelentést* a Szent Szellemtől, hogy Te vagy az Élő Istennek Fia. Te vagy Jézus, a Krisztus, a Felkent. Ezt Péter nem máshonnan vette, minthogy a *Szent Szellemtől*. Azt mondja Jézus, hogy ezen a kösziklán [kijelentésen és Jézus] építem fel az én Gyülekezetemet.

Ki építi akkor a Gyülekezetet? Jézus. Én építem fel az én Gyülekezetemet – mondja Jézus. És téged ebben a közösségbe elhívott, hogy munkatársa legyél. Alázatban, tisztaságban, meghalld, amit szeretne, hogy a helyeden legyél abban, amit szeretne, hogy örömmel épüljön az a ház együttes összefogásban.

Úgyhogy tudjad, hogy *Ő* épít, és alázatban tudj maradni, minden dicsőséget Neki tudj adni, akkor fog jól épülni az a ház, ha ezt mind tudomásul veszed. Ne doboltass és kürtöltess magad előtt, hogy mekkora gyülekezetet építettél. Nem lesz jó a vége. Mert *Ő* építi azt, és ha *Ő* nem építi, akkor hiába dolgoznak azon annak építői. És ne vegyük le a tekintetünket arról, hogy ez egy *közös munka*, és *Ő* megy elől. *Övé* a dicsőség. *Ő* építi az *Ő* Gyülekezetét.

Uram, mutasd meg, hol van a *helyem* benne, és segíts, hogy azt elfoglalhassam! Mindannyian munkatársak vagyunk ebben, mert hű az *Úr*, aki elhívott minket erre a közösségre. Mindannyiunkat elhívott, de az *alázatos munkást* szereti, aki Neki tudja adni a dicsőséget, aki szelíd lelkű. *Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd, és alázatos szívű vagyok* – mondja Jézus.

E nélkül Istennel nem lehet együtt járni. Minden dicsekedés gonosz, azt írja az Ige. Nincs olyan dicsekedés, amit ha el tudsz dicsekedni, az tetszene Istennek. *Ő* végzi a munkát. Nagyon vigyázzatok erre! Sok helyen láttam, hogy a felkentek ezen buktak el.

Azt hitték, hogy már mekkora koronájuk van, de a sok korona az Jézus fején van. És mi is kapunk majd Tőle koronát, a megigazultság koronáját. Az üdvözültek koronáját, akik várják *Őt*. Ezeket majd Jézus teszi a fejünkre. A maga idejében eljön a jutalma az igaznak.

Még egy dolog, hogy ne legyünk ennyire elragadtatva magunktól, hogy amit eltervezünk, az mind sikerül nekünk. Jó, de az Úrnak kell elől menni hozzá, különben nem így van. Ma ezt *hangsúlyozza* az Úr mindegyik Igében, amit adott nekem.

Tudd meg, hogy a közösségben számít rád, de tudd a helyedet, hogy Ő megy elől, és hallanod kell Tőle, és van részed, és résztárs vagy az örökségben! De tudd meg, hogy hol a helyed benne!

Ő kell, hogy építse a házat, Ő építi a Gyülekezetet. És mi pedig kegyelemből megkaptuk azt a helyet, hogy részt ad nekünk benne. Kegyelemből kaptuk ezt a helyet. A felettünk nyugvó, jó kegyelme által.

És aki kérkedik vagy dicsekszik, azoknak ellene áll az Úr. Ne legyetek kevély nyakkal! – mondja. Ne kevélykedjete! Pásztorok, ne kevélykedjete egymás ellen! Nagy-nagy elnyelő mélység ez, amikor elkezdenek a pásztorok kevélykedni egymás ellen. Ne tegyétek! Ez az ördögnek egy nagy csapdája. És elnyeli azokat, akik viszálykodnak.

JAKAB 4,13–15.

13. Nosza, immár ti, akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kereskedünk, és nyeréskedünk;

Vagyis vezérli őket valami, a mammon, a pénz.

14. Akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.

Elkészítheted a jó terveidet, hogy jövőre itt nyeréskedsz, ott nyeréskedsz, és ilyen befektetéseid lesznek. Eltervezhetjük ezeket. De kihagytuk belőle Istent. Vajon Isten akarja, hogy ott legyünk?

15. Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, akkor ezt vagy azt fogjuk tenni.

Látod, Ő megy elől. Neked Tőle kell hallanod. Ha azt akarja, hogy abban a városban ott legyél, és ott kereskedjél, akkor minden jól fog menni. De Őt nem lehet kihagyni belőle. Ebben a közösségben Ő kell, hogy *elől menjen*. Ő fogja megáldani az utakat, és Neki kell adni minden dicsőséget.

Minden leheletünk Tőle van, *nem lehet kihagyni* egy lépésünkből sem, és állandóan Őreá tekintve kell előre menni, hogy Uram, helyes-e az útírány? És meg kell nézni az *útírányt*. A legkisebb szögeltéréseket is ki kell egyenesíteni, ha rossz irányba tekintenénk. Állandóan Őreá való tekintettel kell lennünk. A lelkiismeretünk az Ő szívét kell, hogy keresse. Uram, jó irányba megyek? Helyesen megyek-e?

Ne maradjon el soha a szádból: ha az Úr ezt akarja, akkor ott leszek! Ha nem, akkor biztos, hogy nem. Akkor meg fogom hallani, hogy hol akarja, hol legyek. Ott leszek. Az Ő akarata, az Ő *pecsétje* nélkül nem megyek sehova. Nem teszek semmit. Nem mozdulok addig, amíg az Úrtól nem hallok, addig nem változtatok útírányt. Addig az Úr akarata az, ahol most vagyok.

A 15-ös vers tanulság nekünk. Ezt kellene mondanunk. Ahányszor ezt kijelented, hogyha az Úr akarja, akkor lesz ez meg, akkor egy *pecsétet* tettél a szívedre, hogy a Szent Szellem vezetése az a tied. Hogy Ő vezet téged ebben. Ha az Úr akarja, akkor lesz ez meg, ha nem, akkor semmiképpen nem jöhet az életembe!

Legyen Ő mindig előtérbe helyezve a szavaidban, a gondolataidban, a szívedben. És ha akadályok vannak, akkor azokat halld meg, a köveket! Miket kell elgördítened onnan, hogy az a Lázár kijöhessen a sírból, hogy azok a csodák megtörténhessenek az életedben.

Az Úr akarja ezeket, hogy ebben élhessünk, hogy örvehdhessünk, hogy áttörések legyenek az életünkben. De ne hagyj, hogy úgy sodorjon az életed, hogy hátha majd ez hív fel, akkor ide megyek, ha az hív fel, akkor oda megyek. Majd úgy lesz, ahogy. Nem! Ha az Úr akarja!

Az Urat nem lehet kihagyni belőle. Az lesz neked a leges-leges-legjobb, mert Ő, amikor az új teremtésben előszólított téged, akkor elrendelte ezeket. Ezeket a jó cselekedeteket, hogy azokban járjunk, azokon az utakon legyünk. Ezek az Ő elrendelése.

Ha ilyen *komolysággal keresed Őt*, sokkal kevesebb esélye lesz, hogy letérsz a keskeny ösvényről, és bizonyosságod lesz arról, hogy igen, a helyemen vagyok. Ezt kívánom nektek mindannyiótoknak, hogy ki tudj mondani, hogy „hineni”, ahogy a héber mondja, hogy ímé itt vagyok Uram, hogy a Te akaratodat cselekedjem!

Hiszen ezért vagyunk itt a földön, Ő számít ránk. Az Úr számít ránk ebben, hogy mondjuk: a *Te akaratod* legyen meg az életemben! Az a *legjobb* nekem, nem akarok máshol lenni, ott akarok lenni azon a helyen! És akkor lesz édes az élet neked. Akkor fogod érezni, hogy az Úr ott van veled, ott van az a *vastag olaj*. Akkor nem lesz olyan, hogy a lámpásodból kifogyott az olaj.

Tudd ezt! Győződj meg róla mindig, hogy Uram, itt vagyok ezen a *helyen*, és imádkozz ezen! Itt kezdődik az, hogy áldások jönnek az életedre, hogy beteljesedés jön, hogy érzed ezt a teljességet. Igen Uram, a helyemen vagyok, érzem ezt a *teljességet*, ezt az olajat, ezt az örömet, ezt a világosságot, hogy a lámpásom telve van olajjal, hogy világít, hogy dicsőséget ad, hogy a másiknak vezetést ad.

Ezt kívánom nektek, és ezt a közreműködést, hogy érezd, hogy Isten számít rád! Érezd, hogy *fontos vagy* Istennek! Érezd, hogy Isten számít rád abban, hogy a Gyülekezet növekedjen, hogy jöjjenek a lelkek, hogy mehessünk előre az úton, és a Jézus nevében együttes legyen az öröm! A vető és az arató *együtt örvendeznek*.

Az Úr számít rád ebben, igenis megvan a részed. Fontos részed van a királyságban, hogy az *aratás* be legyen végezve, és sok az aratnivaló, kevés a munkás. Úgyhogy ma szólítjuk az *aratómunkásokat*, hogy megtalálják a helyüket! Az igaz szívűek jöjjenek be! Jöjjenek azok, akik keresik: Uram mit tehetek?

Álljunk fel és *szólítsuk* azokat, akik még nincsenek bent a királyságban, de keresik ezt a helyet! Az Úr nagyon sokakat vár. A drága Jézus kegyelme ez, hogy bevon minket ezekbe a munkákba, hogy munkatársak lehetünk, hogy közösséget rendelt nekünk. Azt kívánom, hogy élvezd ezt! Egy minden pillanatban élvezhető közösség ez, a Jézus nevében.

Emeld fel a kezedet most Őhöz és tudd, hogy fontos vagy Neki! Tudd, hogy számít rád! Tudd, hogy igen fontos vagy Neki! Köszönd meg, hogy *meghallod a hangját*, vezet téged, hogy ki tudod mondani, hogy „hineni”, itt vagyok Uram! Keresem az arcodat. Vezesd a lépteimet! Vigasztalj engem! Bátoríts engem! Fogd a kezemet! Tégy engem gyümölcstermővé! Ez az egy érdekel engem, Uram, hogy elvégezzem a futásomat.

Ez az a szív, amit az Úr keres, amiben gyönyörködik. Áldott legyen a Neve! Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.